

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XXI. Remedia contra ariditatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

pellī non diu in eo se statu patiuntur esse, sed quam citissimè possunt reducere se conantur ad spiritus feruorem, quem in finem media inutilia non erunt, quæ sequenti capite prosequemur.

CAPVT XXI.

Remedia contra ariditatem.

PRimò igitur quotiescumq; sentit quis auersionem illam animi à perfectionis studio, & sollicitari se ad pristinas cordis sui vias repetendas, & tædio vitæ spiritalis affici, sic vt vix libeat orare, aut vllum aliud bonum velle, quam desolationem spiritualem vocamus, caueat ne vel animi remissione victus, vel tristitia & mœrore deiectus, aliquid agat aut omittat ex illa passione, & non ex ratione & consilio. Sustineat igitur seipsum non nihil, & statum in quo est agnoscat, deinde suam infirmitatē, **incon-**

inconstantiam, miseriam, periculū,
 adeoque quàm nihil sit, habeat, aut
 valeat sine Deo, & quàm illi parum
 cooperetur, aut quàm imperfectè &
 indignè seruiat, consideret, conetur-
 que concipere horrorem sui illius
 status, sic vt velit statim & sine mora
 sese ab eo liberare, quantū in seipso
 erit. Quare cauenda dæmonis fraus
 qui vbi in deuotionem præcipitauit,
 conatur auertere omnem cogitati-
 onem nostram & voluntatē à serio
 desiderio resiliendī ab illa, & nos in
 eo statu detinet ad vnum, duos, tres,
 quatuor, octo dies, quos postea mi-
 ramur effluxisse inutiliter, cum po-
 tuissemus statim ab initio, imò eo ip-
 so momento quo tepor ille nos in-
 uasit, perinde illum excutere, ac po-
 stea tot diebus in eo languore con-
 sumptis. Nam si bene quis status illi-
 us sui miseriam sentiat, quid erit cur
 differat, ac non incipiat generosè in
 meliorem se statum reducere, & eo
 ipso

ipso momento præstare quod videt,
atq; etiam decernit sibi esse necessa-
riò faciendum post aliquot dies?

Secundò iuuabit plurimum vt
pristinam mentis serenitatem recu-
peres, rimari profundè & scrutari
cortuum, & vel tenuissimas labe-
imperfektionésque tuas inde velut
erutas, vnum sub aspectum ponere,
sincerèq; coram Deo fateri, & te ac-
cusare. Etenim sanctos experientia
docuit nihil ita impedire Dei sen-
sum, quàm cum excusamus nos i-
pso, & nobis velut obtegimus no-
stros defectus, quod solet esse signũ
durioris animi. Itaque non facile
spiritualis consolationis rore terra
hæc arida, saxeaque perfundi solet.
Primus enim deuotionis compun-
ctio est, quæ ex intima sui & suorum
defectuum cognitione oritur. Qua-
re vbi se homo videt priuatum cæle-
sti illa & diuina dulcedine, eius rei
causam ex consilio Climaci inquirat.

Quo-

Quoties, inquit, gradu 28. anima seipsa
 prodiderit, caloremq; illum amabilem
 ac beatissimum amiserit, inquiret dili-
 genter qua ex causa id sibi contigerit,
 ac aduersus illam bellum omne ac studiu-
 um summis viribus resumat, neque ti-
 midum per aliam portam poterit illum re-
 uocare, nisi per quam egressus. Cone-
 tur sibi persuadere suam indignita-
 tem, teporem, negligentiam, animi
 dissolutionem in causa esse, suasque
 imperfectiones in particulari cogno-
 scat & diiudicet, quaslibet magna-
 ficando, & si occasio ferat, confessio-
 nem sacramentalem instituat, quam
 plurimum ad hunc finem posse ex-
 perientia notum est, vel coram Deo
 omnes illas singillatim recensens, &
 de iis sese accusans & condemnans
 non secus ac si confessionem faceret,
 humillimè veniã petat, quod si nul-
 la peccati labes animo occurrat, id
 quod non videtur posse accidere, ta-
 men vel inde suam cæcitatem & in-
 sensibi-

sensibilitatem Deo aperiens agnoscat, sibi que persuadeat se merito & propter antiquos defectus, & occultos plurimos priuari à Deo tanto bono & desolationum acutissimis spinis configi. Itaque humiliter etiam petat, & ipsemet hac se poena puniat, ut quoniam ita meritus est, carere velit omni gustu pietatis, si ea sit Dei voluntas, ut iuste hæc patiendõ maiestatem eius glorificet, & iustitiam magnificet, cum se æterna desolatione dignum agnoscat.

Tertio hæc si accuratè faciat, fieri vix poterit, quin redeat animi serenitas, lux & feruor spiritus. Solet tamen aliquando differre Deus, ut hoc quasi flagello nos corripuens, non solum ad actuales imperfectiones, sed etiam ad quosdam habituales affectus occultissimè voluntati nostræ inhærentes, & agnoscendos, æstimandosque prout par est; & euellendos, inducat atque exstimulet. Nam non

K

omnes

seipsa
bilem
t dili-
gerit,
studi-
que e-
m re-
one-
nita-
nimi
isque
gno-
nifa-
essio-
quam
e ex-
Deo
is, &
mans
eret,
nul-
t, id
e, ta-
& in-
sibi-

omnes qui se actualibus peccatis euacuant, coram Deo efficaciter statim accinguntur ad eorum fibras & radices extirpandas. Vnde fit vt redeunte statim spirituali gustu, obliuiscantur pristini status, & remissa vigilantia & cura sui, animiq; attentione facilius in eosdem defectus relabantur, sicque iterum in tepefiscant. Atq; hinc maximè oriri solet inconstantia in vitâ spirituali. Quare Deus profectus nostri amantissimus, differt aliquando sese nobis reddere, vt acriori examine exhibito deprehendamus causas ipsas imperfectionum, & incitemur pleno eas vt conaturesecemus: verus enim consolationis fons est purissimum desiderium, & sincerissima intentio gloriæ Dei: in hunc, cum desideria proprij vel creati cuiusque boni influunt, ex fonte lutulento amoris proprij, liquida illa incunditas turbatur illico: fons ergo ille exsiccandus est. Certè experimur

sapè

sæpè defolationem & auersionem à
 spiritali profectu sequi aliquam ef-
 fusionem animi in externa bona non
 tantùm corporis, sed etiam animi, vt
 recreationes, laudes hominum, oc-
 cupationes etiam honestas, vt studi-
 orum & similes: etsi enim valdè ra-
 tionabiliter vel admittere hæc bona
 aliquando, vel prosequi possimus,
 tamen cum illa ipsa actu possidemus,
 nescio quo modo solet dissipari inte-
 rior deuotio, mollescere animus, re-
 mitti feruor, & conatus omnis, redi-
 req; difficilius ad consuetum feruo-
 rem: id quod fit ideo quia pro nostrâ
 corruptione vix vllam rem creatam
 attingere possamus, quin cornostrû
 ei adhærescat, & affectus aliquis in-
 ordinatus relinquatur in voluntate
 nondum satis mortificatâ, nec satis
 benè vtente his bonis, nec ab vnico
 gloriæ Dei affectu penitùs possessa.
 Ergo opus est vigilantia, & mortifi-
 catione constante, quam cum videt

K 2

Deus

Deus serio nos adhibere, & conari pro viribus in rerum terrenarum, & non malarum usu, etiam indifferente, nihil prorsus quærere boni proprii, tùm infinita eius bonitas purius amoris fontem qui in nobis est, clausum amplius tenere non potest, sed reserat, ex quo statim largissima cælestis consolationis copia exundat. Gratia enim Spiritus sancti iustis omnibus inhærens, fons est aquæ viue iugiter, quantum est in se, scaturientis, semperque in vitam æternam exsiliētis. Nam vt ait Theophylactus, gratia Spiritus sancti efficit, vt anima semper ad bonum moueatur, nouos semper disponens gradus quibus ascendat, ac deniq; nisi prauitate nostra fontis illius cursus interrumpatur, flumina de ventre fluunt, id est ex corde (quod vt Gregorius Nyssenus interpretatur *Hom. 14, in Cant.*) animæ venter est, lætitia spiritualis vberima fluit, cuius impetus totam animam

animam ciuitatem Dei lætificat, vt ibidem explicat Basilius. Itaq; videmus omnes Sanctos qui laboribus magnis & mortificationibus sibi mortui, & quasi sui obliti, gloriã Dei promouere studuerūt, iugi spiritualium deliciarum, & diuinæ voluptatis torrente fuisse potatos.

Quartò quod ex eo sequitur iuuabit plurimùm, nonnunquam cum perseuerat desolatio, si quis aliquam extraordinariam, moderatam tamen mortificationem suscipiat, siue vt defectus & peccata puniat, eoq; modo Deum, iusta subtractione gratiæ deuotionis & consolationis; castigantem quodammodo adiuuet & glorificet, siue vt amorem sui comprimat, siue deniq; vt impetret à Deo constantiam, simulq; ostendat re ipsa seq; uamuis à Deo reppelli videatur, idq; meritò, velle tamen quocumq; malo suo hoc consequi, vt ei vni adherere, & quã maximè placere pos-

fit. Experientia enim constat, quod cum deiecti & prostrati tædio omnibus boni videmur, si tamen strenuè pugnemus contra desolationem aliqua mortificatione cum nostra despectu, redeunte illicò Dei visitatione mirum in modum inflammetur voluntas. Cauendum tamen ne id nobis attribuamus: certè singulare est Dei beneficium, cum in eo statu per mortificationes contra nos ipsos insurgimus. Itaq; tantam Dei gratiam agnoscere, & de ea gratias humiliter agere debemus.

Quintò nihil certè ita gratiam deuotionis impedit, vt malus illius usus qui vel à superba sui æstimatione & vanitate, vel à negligentia oritur. Deus enim huius gratiæ auctor effusissimè sese communicare vellet omnibus, idq; perenniter, sed nos fluxum tanti boni impedimus, cum vel nostra superbia & vanitate inde insollescimus: nõsque pluris facimus quàm

quàm par sit, vnde prorsus nos humiliare & abijcere deberemus; vel nostra negligentia tantos Spiritus sancti motus abire inutiliter patimur, ex illisq; solùm sensibilem consolationem retinemus, solidos autem & verissimos eius fructus qui sũt mortificatio passionum, feruor spiritus, procuratio gloriæ Dei, virtutũ omnium exercitia, & similes, nõ intẽdimus, vel non multũ curamus, & quod deterius est, donis Dei & gratijs in perniciem nostram & eius offensionem abutimur, intumescentes superbia ob pios motus, ob cęcari eo lumine, quod ad veritatem infirmitatis & malitiæ nostræ cognoscendam, & verum eius partum, humilitatem comparandam, nobis à D E O concessum fuerat. Itaq; agnoscat errorem suum qui tantã gratiã destituitur humilitatis, & serio proposito in posterum Sancti Spiritus gratiis vtendi, meliũs sese disponat.

Sextò profuit nonnullis in desolatione adire templum, & coram Sanctissimo Sacramento effundere cor suum cum viuâ fide, reuerentia, humilitate & fiducia; est enim ibi fons perennis deuotionis, ibi petra illa est, ex qua iugescaturiunt diuinarum gratiarum aquæ, fons ibi lucis ac thronus DEI, ex quo procedunt fulgura, & voces, & tonitrua, quibus anima, modo sit diuini sensus capax, non potest non illustrari, & magnos pietatis sensus conceipere. Alijs uelè fuit, ita se comparare ac si reipsâ communicare uellent. Itaque parant se ad confessionem recensendo in particulari sua peccata, & ea saltem coram Deo confitendo sigillatim, in Sacro uero spiritualiter communicant. Id quod qui quotidie faciunt uix deuotione uaquam carent; quod si iungatur, noua sui oblatio, & uotorum renouatio cum aliqua præparatione, efficax certè est ad recuperandam

randam deuotionem: nam sic pactū cum Deo in initum præsentis dispositione, si quo modo languescat redintegratur. Quare Deus ex sua parte solet, cū nos illi tradimus, vicissim nobis spiritus alacritatem, & ineffabilem deuotionis sensum largiri.

Septimò alios iuuat recurrere ad Beatam Virginem, aut Angelum Custodem, aut extraordinariè vacare orationi etiam breuiori, vel lectioni spirituali libelli alicuius pij, qualis est de imitatione Christi.

Octauò nonnullis vtile fuit statim ingruente tristitia, aut tædio spirituali adire superiorem, & exponere illi ipsam desolationem, cogitationes varias, & sollicitationes ad remissionem animi & laxitatem, & imperfectiones has vel illas in particulari, totūq; illi cor aperire.

Nonò denique humilis patientia animæ Deum expectantis, cum integra sui resignatione, ac velut in ter

crucifixi manus & bractia sua omnia
 proijcientis, sui que despicientiâ, &
 rerum omnium vitæq; præsentis cõ-
 temptu, vt fiat de se & in se, quod pro
 Dei voluntate ad maiorem eius glo-
 riam fuerit, breuissima, certissima, &
 maximè secura est via ad deuotionẽ,
 si præcipuè DEVM patienter expe-
 ctando, constanter ea quocumque
 tãdem modo obseruemus, quæ pro-
 posuimus, nec à solitis pijs nostris
 Exercitijs auocari nos patiamur. At-
 que hætenus de impedimentis ora-
 tionis ex parte voluntatis.

 CAPVT XXII.

De distractionibus.

Alterum genus impedimenti,
 quod ex parte intellectus ori-
 tur, sunt distractiones, illæ verò o-
 mnes proueniunt in oratione ex de-
 fectu conuenientis potētiarum, quæ
 huic